

Сиділи ми якось із дідом Свиридом на колодках, розмовляли.

З заходу насувалася чорно-синя хмара, пахло дощем, вдалині гриміло, і розтинали небо блискавки.

— Дивіться, — кажу, — діду Свириде: на небі блись-блись виходить, а в Гітлера не вийшло. А скільки того лементу було: "бліцкріг", "бліцкріг!" А на ділі вийшло "пшик-кріг!" Чому воно так, діду Свириде!?

— Як не вийшло?! Вийшло, та ще й як вийшло. У Гітлера ще краще вийшло, як у цигана.

— У якого цигана?

— У Михея!

— У якого Михея?

— Михея не знали?

— Ні!

— Тю! Що ж ви тоді знали!? Було це давненько, ще й на першу германську війну не зав'язувалось. Молодим я тоді ще був — було мені не більше, як років, може, шістдесят п'ять. Стеріг я того року бакшу. У нашому селі тоді циган жив, Михей, — усім циганам циган. Летить, було, на коні, так не тямиш, чи кінь його мчить, чи він коня ногами несе. Частенько навідувався до мене на бакшу. Ходить, було, придивляється.

— Кавуни, — каже, — в тебе, Свириде, добрі.

— Кавуни, — кажу, — непогані.

Вистигли кавуни.

От одної ночі так, як оце тепер, дуже нахмарило. Почалася буря. Грім, дощ, блискавки... Я в курені заховався, а сам з бакші очей не спускаю. Як блисне блискавка, — на бакші все видно. Блиснуло — я й помітив, що хтось із ярка в кавуни поліз. Я за вила та понад ярком і собі туди. Блисне блискавка, — я пригнусь, стемніє, — підбігаю. Підбіг, присів у долину на межі. Блиснуло — бачу, хтось у чувал кавуни збирає. Я ближче! А воно гримить, а воно гримить! Підійшов я близенько до злодія... В цю мить як блисне, — я його трійчатами як блисну! — так воно тільки — іве! — та в ярк, як вихор! І чувала забуло. Я, правду казавши, і не помітив, кого я поблагословив, бо бачив тільки спину, та й то на одну мить...

На другий день приходить до мене Михей. Дивлюсь, невеселий.

— Чи немає, — питає, — в тебе, Свириде, шкибинару, чи що? Поперека дуже крутить... Учора, — каже, — буря була, так блискавкою мене вдарило. І що то, — каже, — сила божя: раз блиснула, а на попереці аж три криваві смуги.

— А ти, — кажу, — Михею, може б, кавуна з'їв? Од поперека, баби кажуть, дуже ползительно.

— Погнили б, — одказує, — вони, кавуни твої.

Отакого було...

— А до чого тут, діду Свириде, Гітлер? І до чого "бліцкріг"?

— А до того Гітлер і до того "бліцкріг", що Гітлер отой з чувалами по Радянському Союзу блискав-блискав, а Червона Армія як блиснула — так скільки кривавих смуг на спині в Гітлера?! Рахуй: Волга — одна. Дон — друга. Дніпро — третя. Буг — четверта. Дністер — п'ята. Дунай — шоста.

Вісла — сьома. Одер — осьма. Це великі смуги, а скільки малих!? Та не прості смуги, а з бубликами. Біля Сталінграда — бублик, біля Кривого Рога — бублик, біля Корсуня — бублик, біля Тарнополя — бублик, у Криму — бублик, у Пруссії — бублик, у Померанії — бублик. Це великі бублики, з маком, а малих скільки?! Так, як, по-твоєму, — не вийшло "блись-круга"? Вийшло! А ще скільки вийде! Поздоров тільки, боже, Червоній Армії, а вона ще не раз і не так іще "блисне"!